

LA COSTA BRAVA

Publicació
de Propaganda Turística

Literatura dels millors escriptors de Catalunya. Col·laboració gràfica de diferents entitats excursionistes, professionals i aficionats. Reproducció tricromada dels paisatges costaners, per bons artistes etc., etc., etc.

Ateneu Empordanès

Carrer del Pi, núm. 11

BARCELONA

Presentació i elogi

AMB més amor que suficiència, potser, venim avui, amb l'edició present, a assenyalar orgullosament al turisme mundial quelcom del nostre modest però encisador patrimoni, i invitem ben cordialment a l'ensem les col·lectivitats afanyoses de conèixer món a visitar-nos.

Hora era ja que algú digués de la manera més bella possible com són de sorprendors els nostres paisatges amarats de

llum i resplendents de sublimitat, i els més indicats per dir-ho érem nosaltres. Fills de l'Empordà, fills del mar blau i de la muntanya esventada per la tramuntana, constituïa per a nosaltres una prova d'agraïment i delicadesa fer resplendir les nostres amors en un gran llibre, que bé podria ésser el que avui presentem.

Ens hi empenyia també un deure de patriotisme, atès que considerem la nos-

tra Costa massa oblidada, tot i ser com és una font de riquesa per a l'avenir. Mantes vegades s'havia glossat a les nostres oïdes com les costes de la veïna França són les que ofereixen més atractius i varietats al turisme mundial i, amb força raó sòlida i amb més tesis encara, se'ns citaven com a incomparables les platges mirífiques i gaiament aplanades que circumden el braç geogràfic de Le Havre rere les cantelludes riberes i que són anomenades Costa de Gràcia, i, seguint un poc més cap al sud-est, Costa d'Esmeragda encara, i també la cantàbrica Costa d'Argent. I ja en la Mar Llatina, a la mar nostra, Marsella amunt, Toulon, Hyères, Saint Raphael, Cannes, Niça, fins a Montecarlo, la sempre ponderada Costa d'Azur, màgica d'encisos, paradisiaca en el repòs de les caletes blanques i en la blavor intensa dels cels...

Però de retop, i com una contraofensiva nivelladora, invariablement revenia a la nostra ment una fèrvida recordança de tot això nostre, que no pas per un excés d'amor ens semblava encara superior i d'una delicadesa més afinada. Començàvem a recordar i com una visió cinematogràfica venien a la nostra imaginació la

lluminositat dels nostres caps i dels nostres golfs, de les cales manses, i les incomparables platges que des de Sant Joan, a Blanes, fins a les estribacions del Pirineu, a Port-Bou, converteixen aquest tros de litoral de Catalunya, d'una extensió de prop de 200 quilòmetres, en un dels paratges més encisadors i sublims del continent.

I posats a raonar, únicament concedíem a aquelles costes, suara esmentades, més comoditat per recórrer-les, aquesta comoditat i aquest confort que exigeix el món turístic cosmopolita i que significa estar dotat d'una ben completa xarxa ferroviària, grans carreteres per a l'automobilisme, estratègics miradors, magnífics hotels i sumptuosos casinos. Així ho van fer a totes les platges d'Europa. I aquesta —és hora que ho diguem també— és l'única bellesa de què poden vantar-se les estacions de reclam com Biarritz, Trouville, Ostende, Niça, que ni de lluny poden comparar-se amb el més humil racó del nostre litoral llevantí.

És indubtable, doncs, que arriba ja el gran moment d'una total transformació i que un fresc oratge va despertant —no pas tan de pressa com voldríem, però, les

fibres dels esperits selectes que, veient-hi clar, vénen a la nostra Costa a construir el seu niu de repòs. Heus aquí com no és estrany que es parli també de magnes projectes i de grans empreses que sembla que, amb un encertat pla general, ben aviat aconseguiran la transformació d'aquest bellíssim tros del nostre Mediterrani, fent així més amable la general convivència dels múltiples xalets i jardins isolats, unint-los sàviament tots en un immens boulevard.

I per quan això s'esdevingui, en les clares matinades estiuenques, prou que farà

de bon oir el ritme de les ones, besant, tantost amorosides, els babilònics jardins, tantost ensuperbides de quimera, encastellant-se majestuosament, però sempre, sempre seguint un ritme invisible, aquell ritme que va fer dir al poeta de les fondes vibracions, Maragall:

«El vent es desferma
i tot el mar canta.

Mar blava, mar verda, mar *escumejanta!*»

LA DIRECCIÓ

